

ledes vel at mærke, at man ikke kræver de 500,000 Kr. udbetalte af de løbende Statsindtægter i det nu begyndte Finansaar, men derimod henstuder det til Fremtiden, saaledes at Midlernes Tilvejebringelse til denne Jærnbanesag som til andre Jærnbanesager sker ved Statslaan. Jeg beder det ærede Medlem være overbevist om, at personlig gaa mine Ønsker i samme Retning som hans, men jeg underordner mine personlige Ønsker under Hensynet til, hvad der maa siges at være i højeste Grad magtpaaliggende for den paagældende Egn. Og naar jeg ikke har noget Haab om at kunne faa denne Sag ført til en bedre Ende end tidligere, hvis vi ikke gøre noget for at opnaa en Tilslutning fra Landstingets Side, saa anser jeg mig for forpligtet til, som sagt, at gøre Vold paa mine egne personlige Ønsker. Det er dette, jeg ogsaa vil tillade mig at anbefale det ærede Medlem at gøre, hvis Interesse for Sagen jeg anser for at være den samme som min.

A. Sørensen: Jeg har gentagne Gange her i Tinget stemt for Flytning af Viborg Station. Jeg har stemt derfor, fordi jeg i og for sig anser en saadan Flytning for heldig, rigtig og forsværlig i alle Maader. Jeg er altsaa ogsaa i Dag enig med Udvalget i dets Sidstillig her til Tinget om at fastholde det tidligere indtagne Standpunkt. Derimod er jeg aldeles uden Forstaaelse af det Ændringsforslag, den ærede Ordfører har stillet. Dette Ændringsforslag er jo stillet af den ærede Ordfører alene, og den ærede Ordfører forklarede nu, hvorfor han fremtræder her som ene Mand. Grunden skal være den, at der var forskellige Meninger om denne Sag i Udvalget. Efter hans første Udtalelse vare nogle straks beredte paa at gaa med paa Statslaan, andre havde Betæneligheder, og saa var der igen nogle, som ønskede at se Tingets Stilling i sin Helhed — og paa Grund heraf kom den ærede Ordfører til at staa alene. Jeg forstaar ikke dette. Den ærede Ordfører erklærede i sit første Foredrag, at der var en Del Medlemmer i dette Udvalg, der saa paa Statslaan ligesom han, som absolut vilde have Statslaan til at flytte denne Jærnbanegaard ved Viborg; men disse ærede Medlemmer af Udvalget vilde alligevel ikke med paa et Forslag om Statslaan; de holdt sig tilbage og anbefalede Ordføreren ene at gaa i Slden for dette. De ærede Medlemmer maa være af en noget sensibel Natur, siden de ikke kunne sætte deres Navne ved Siden af den ærede Ordførers. Nu hører man imidlertid, at den ærede Ordfører kun indtil videre staa alene. Man kan maasse

faa vente sig en Tillægsbetænkning endnu eller en Erklæring her i Tinget; ellers forstaar jeg ikke dette. Det skal jeg ikke videre opholde mig ved.

Naar jeg har bedt om Ordet, er det ikke for at kritisere Ordførers Stilling i Almindelighed eller hans formelle Stilling til Spørgsmaalet, men for at gøre nogle Indvendinger mod den reelle. Lad mig her sige, at i og for sig har jeg jo vist ikke at være imod Statslaan til Jærnbaner. Paa ingen Maade. Jeg vilde have foretrukket under de Jærnbanelove, vi have vedtaget, om vi ikke havde taget hele Udgiften som Statslaan, men lagt en Del af Byrden over paa de aarlige Finanslove. En saadan Maade at ordne Sagen paa kunde jeg imidlertid ikke finde Ørenlyd for i Udvalget, og jeg antog saa heller ikke, man kunde det her i Tinget. Jeg gif saa med til Statslaanet, fordi jeg ønskede, at Landet skulde faa de Jærnbaner, som det trænger til, og som det har Krav paa at faa, og tillige ud fra den Erkendelse, at det vilde være omtrent finansielt uørgeligt at rejse disse Jærnbaner. Landet over, medmindre i alt Fald en Del af Udgifterne dertil bleve bevilgede ved Statslaan. Men her er Forholdet et helt andet. Det er umuligt, saadan som den ærede Ordfører vilde gøre, at parallelisere Bygningen af ny Jærnbaner og saa den Smule Flytning af Viborg Station. Man maa erkende — det erkender jeg i alt Fald — at det hele store Jærnbaneforetagende, som vi nu i den sidste Tid have bevilget her i Tinget, ikke kunde løses, medmindre der blev givet Statslaan. Saaledes har jeg set paa det; men den Grund er ikke til Stede for mig her. Der er ikke finansielt noget til Hinder for og kan fornuftigvis ikke være noget til Hinder for, at Viborg Station kan flyttes uden Statslaan; nogen Parallelisering her er aldeles umulig. Saa skal man sige, saaledes som den ærede Ordfører sagde, at er der nu en Gang bevilget Statslaan til det store, saa kan man lige saa godt blive ved med det til det smaa, alt sammen under Synspunktet af det gamle Mundheld om en Pølse i Slagetiden. Men det kan jeg ikke være med til, thi gaa vi med til her at bevilge Statslaan til Flytningen af Viborg Station, hvor ende vi saa paa den Vej? Er det da virkelig Meningen, at vi skulle fortsætte, tage Konsekvensen af det, som den ærede Ordfører foreslaar os her? Jeg kan forstaa, hvis der om nogle Aar igen kommer en stor Plan op om at bygge en Række af Jærnbaner rundt omkring i Landet, og den finansielle Stilling ikke er saaledes, at vi kunne bygge dem uden Statslaan, at vi saa rejse Statslaan dertil. Men